

снѣжниятъ човѣкъ. — „Какъ можа да изтървешъ такова сладко мѣстенце?“

„Трѣбваше!“ — отговори съ въздишка кучето. — „Посочиха ми вратата и ме вързаха за веригата. Ухапахъ малкия синъ на господаря за крака, защото поиска да ми вземе кокала. Кракъ за кракъ, мислѣхъ си азъ. Но смѣтката ми излѣзе крива, и отъ тогава насамъ лежа вързанъ за веригата. Загубихъ си и ясниятъ гласъ: нали чувашъ, какъ съмъ пресипналь! Бау, бау. Съ това се свършва моята история.“

Снѣжниятъ човѣкъ го вече не слушаше. Той все продължаваше да гледа къмъ низкитъ прозорци на управителката, къмъ оня прозорецъ, презъ който се виждаше черната печка съ нейнитъ желѣзни крака, на ръстъ комахай еднаква съ снѣжния човѣкъ.

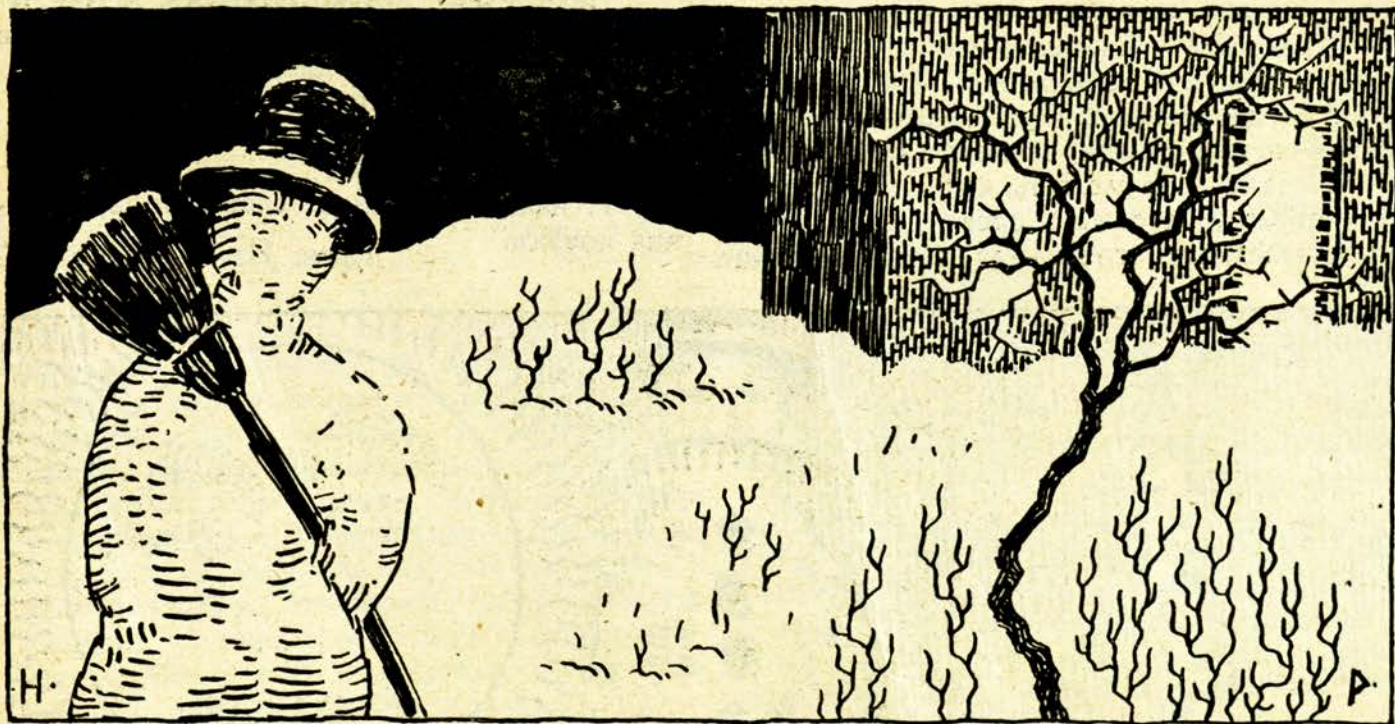
„Тѣй странно пращи и пука нѣщо въ мене!“ — рече си той.

безъ това съмъ току-речи на стопяване, струва ми се.“

Цѣль денъ поглеждаше снѣжниятъ човѣкъ презъ прозореца; на мръкване въ стаята изглеждаше още по-привлѣкателно. Печката излъчваше такава упоителна топлина, каквато нито слънцето, нито месецътъ могатъ да излъчватъ. Наистина, колко силно свѣтваше тая печка, понеже я бѣха наклали добре! Отвори ли се вратата, пламѣнитъ лумваха навънъ. Бѣше много красиво. По бузитъ на снѣжния човѣкъ полази руменина и гърдитъ му потънаха въ червени отблѣсъци.

„О, не мога вече да понасямъ това!“ — рече той. — „Колко е хубава тя, когато си покаже езика навънъ!“

Нощта бѣше дълга, но снѣжниятъ човѣкъ и не забеляза това. Той си стоеше все така, потъналь въ своитъ сладки блѣнове, а около му отъ сгудъ се пукаха дърво и камъкъ.

„Да можехъ да отида тамъ — въ стаята! Това мое желание е съвсемъ невинно; а нали ужъ невиннитъ желанія трѣбва да се сбждватъ! Моето най-горещо желание, моето единичко желание е туй, и ще бжде сжщинска несправедливостъ, ако то се не изпълни. Азъ искамъ да влѣза въ стаята, искамъ да се притисна до печката, че ако ще би и прозореца да счупя.“

„Това не е за тебе,“ — каза кучето. — „Приближишъ ли се до печката, твоята работа е свършена! Бау, бау!“

„И безъ това моята работа е свършена,“ — отвърна снѣжниятъ човѣкъ; — „азъ и

На другата сутринъ прозорцитъ на управителката бѣха цѣли замръзнали. Най-хубавитъ ледени цвѣтя, които би можаль да пожелае снѣжниятъ човѣкъ, бѣха изписани по тѣхъ. Но печката не можеше да се види. Цвѣтята се още не стапяха и той не можеше да види нищо. Само пращѣше и скърцаше — такъвъ мразъ бѣше наоколо: тъкмо като за тоя снѣженъ човѣкъ. Но нему не бѣше добре. Той би трѣбвало да се чувствува извънредно щастливъ, но ето че бѣше нещастенъ: мжно му бѣше за печката.

„Страшно мжно ще да е сега на снѣжния човѣкъ!“ — рече кучето. — „И азъ